

Serendipiteit (het vinden van iets onverwachts en bruikbaar, terwijl de vinder op zoek was naar iets totaal anders).

Die dag heeft het gesneeuwd. Wit licht valt door de dakramen van het atelier. De schilderijen verwelkomen me. Ze presenteren zich als vriendinnen, naast elkaar gelegen op een strand. Ze hebben niet veel om het lijf. Een groene bikini, of een roze badpak. Voor de rest is er hun naakte lichaam. Dan gaan ze zwemmen om in een andere compositie terug op het laken plaats te nemen.

De zich verplaatsende voorlopigheid waarmee het sublieme van een eenvoudig strandtafereel zich steeds opnieuw afspeelt is als de zich visueel verplaatsende voorlopigheid in de schilderijen.

Met een grote stelligheid willen ze geen positie kiezen, maar aarzelen een plaats in te nemen in de ruimte. Sommige schilderijen rusten op twee kleine houten spieën, anderen op een lat aan de muur en nog anderen zijn bijna onzichtbaar aan de muur gespijkerd.

De schilderijen fluisteren in kleur en reflecteren over hun schaamte.

Hun gedaante is van aluminium of een ander metaal van een dunne soort waardoor ze vanop een afstand doen denken aan papier. In enkele gevallen gaat Geert Vanoorlé het aluminium vouwen waardoor de kleur van de keerzijde aan de voorkant te voorschijn komt en via deze omslag de compositie van het beeld bepaalt.

Soms plooit de schilder de uiteinden van de vier zijden van het blad aluminium telkens in een hoek van negentig graden naar voor waardoor er een deksel van een doos ontstaat waarvan hij enkel de binnenkant van de gevouwen randen een kleur geeft. De modelleringen van het aluminium maken het metaal vreemd aan zichzelf en de daad van het plooien lijkt zich onder de ogen van de kijker te herhalen. Geert Vanoorlé hanteert voor sommige werken de metaalschaar waarmee hij de hoeken van een messing plaat afrondt of deze op een andere manier bijknijpt.

Plotseling haalt de kunstenaar twee gekrulde metalen knipresten te voorschijn en laat de lange goudkleurige spiralen in zijn handen op en neer veren.

De radicale en consequente manier waarop de schilder de beeldbepaling van het schilderij loskoppelt van de eigenlijke schildersact door het beeld en de compositie via de omweg van eenvoudige handelingen zoals vouwen en knippen uit te lokken maakt de schilderijen onthecht en spektakelloos.

Geert Vanoorlé denkt lang na over de relatie tussen het werk en zijn omgeving. De manier waarop de kunstenaar voor een tentoonstelling in 2018 twee beschilderde papieren parallellogrammen installeerde in een trapzaal van het oude Gentse Justitiegebouw is een mooi voorbeeld van zijn bedachtzaam omgaan met het vlak in de ruimte. De twee parallellogrammen lijken te zweven op de muur als waren ze geprojecteerd door een lichtbron.

De actualiteit van zijn recente schilderijen ligt in hun materiële reductie tot de conceptuele scherpheid van hun metalen drager - en zijn het antwoord van de schilder op het kabaal van deze tijd.

Alle schilderijen zijn intimi van de bekende versregels van Charles Baudelaire en het daarop geïnspireerde schilderij van Henri Matisse : "Là, tout n'est qu'ordre et beauté, Luxe, calme et volupté."

Op het einde van het bezoek spreidt de kunstenaar twee lakens op de grijs gelakte houten vloer. Bij het ontvouwen van de lakens komen er telkens 4 metalen platen tevoorschijn, die hij naast elkaar positioneert.

Waarna de schilder een meter achteruit stapt.

Nikolaas Demoen, februari 2019.